

אלא, כך הוא הדין:

האומרת טמאה אני לך — תביא ראייה לדבריה, ואינה נאמנת לאסור עצמה עליו ללא ראייה.

האומרת השמים ביני לבינך — יעשו דרך בקשה, שיבקשו מבעלה לבעול ולהתנהג עמה יפה.

והאומרת נטולה אני מן היהודים — יפר הבעל את חלקו, את כוחו של הנדר כלפיו [אך אינו יכול להפר אותו לגמרי כי אין כוחו של הבעל להפר אלא את הנדרים שבינו לבינה].

ומשמשתו לאחר שהפר לה את איסור נדרה כלפיו.

ותהא נטולה מן היהודים, אם התגרשה או מת בעלה.

איבעי לחו: האומרת נטולה אני מן היהודים — ליבם, מהו דינה?

והבעיה היא מכך שכל מגמתה באומרה "נטולה אני מן היהודים" ולא אומרת "נטולה אני ממך", היא להרגיע את בעלה, שאינה נודרת הנאה ממנו מפני שנתנה עיניה באחר, אלא מפני שהתשמיש קשה לה. ולכן, היא אוסרת עצמה בכל אדם אחר שיהא מותר לשאתה אחר שיגרשנה בעלה.

אבל אחי בעלה בחיי בעלה אסור הוא לה, ואין היא צריכה לאסור עצמה גם עליו כדי להרגיע בכך את בעלה, ואין היא צריכה לכלול אותה בנדרה שהיא נטולה מן היהודים.

ומעתה יש להסתפק, אם היא עצמה מעלה

בדעתה לאסור עצמה גם על היבם, במקרה וימות בעלה —

מי מסקה האם היא מעלה אדעתא דמיית בעלה, ונפלה קמי יבם, ואוסרת עצמה גם עליו.

או לא מעלה זאת בדעתה, ואין היבם נכלל בכונתה לאסור עצמה על היהודים בנדר.

רב אמר: יבם — אינו כבעל שצריך להפר לה את חלקו, כי רק לאסור עצמה לבעלה ולכל האנשים המותרים לה כעת אם יגרשנה היא התכוונה, ולא ליבם, שאסור לה אם יגרשנה בעלה.

ולכן היא מותרת ליבם.

ושמואל אמר: יבם — הרי הוא כבעל. שהתכוונה לאסור גם אותו. והוא אינו יכול להפר לה את הנדר שנדרה, כי אין היבם מיפר נדר שנדרה יבמתו בהיותה תחת בעלה.

אמר אבוי כוותיה דרב שאמר היבם אינו כבעל, ואינו נאסר בה לפי שאינה מעלה בדעתה לאסור עצמה עליו — מסתברא.

דתנן במשנתנו: הנודרת הנאה מיבמה בחיי בעלה — כופין אותו שיחלוץ לה.

ואם איתא, אם נאמר, דמסקה אדעתה, שהיא מעלה על דעתה שימות בעלה ומתכוונת לאסור עצמה על יבמה — הרי יש לנו לומר שגם אם נדרה הנאה מיבמה בחיי בעלה, התכוונה בכך לאסור עצמה על יבמה כדי שלא יוכל לייבמה. ואם כן —

מבקשין ממנו לחלוץ מיבעי ליה לתנא קיב-ב לומר, ולא כופין אותו לחלוץ, כפי שאמר.